

Легенда про літаючі зорі

Віра Вовк

Вмирав цісар. Тоді прийшли до нього високі достойники й запалили чотири смолоскипи біля чотирьох кутів його смертельно-білого ложа, щоб прославити так свого володаря. Він був золотим ідолом своїх підданих, які повзали перед ним зі страхом, ненавистю й подивом. Він ніколи не вбивав, тільки велів убивати, але його душа була чорна, як сажа, й чотири смолоскипи курилися, як Каїнова жертва перед обличчям Бога.

Архангели закрили свої лиця крилами.

— Чому сумуєте? — спитав Бог.

— О, Всевишній, — відповів один шестикрилий. — Вмирають праведні, що їх ніхто не знає, ніхто не зложить їм навхрест скостенілих рук, і не посвітить їх душам хоч малою лойовою свічкою на другий світ.

— Їх душі світять, — відповів Бог. — Та, щоб не пропав цей гарний звичай, Я сам запалю кожному праведному свічку, щоб знали всі створіння, хто то пішов до Бога на весілля.

З того часу, коли вмирає праведний, з неба падає зоря, щоб посвітити його душі шлях на другий світ.